

Forfatter: Udrag fra Sphinxen

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 64.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366688560/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

blodige Pande vedkjendte han sig ikke. Forgjæves vilde han spørge: Hvo er du? Det var ligesom en usynlig Haand holdt ham for Munden, og som det Spørgsmaal maatte koste hans Liv. Forgjæves søgte han at reise sig; han kunde hverken røre Haand eller Fod. Nu hævede den sælsomme Skikkelse sig fra Stolen, traadte et Skridt nærmere mod Sengen, og gav Arnold et betydende Vink, mens han pegede paa en hvid Rose i Panelet. – Meer saae ikke den bestyrrede Arnold; han sank udmattet tilbage, og kom først til sig selv henved Morgenstunden ved et forfærdeligt Bulder.

Da han slog Øinene op, saae han Bordet omvæltet, og den gale Fangefoged stod ved hans Seng, med en gammel rusten Kniv i Haanden.

«Jeg kommer til at gøre det om igjen, Herre – sagde den afsindige Gamle og fordrøiede Ansigtet krampagtigt – Prindsesse Goldim vil ingen Ro lade mig have, og eders høisalige Høihed maa finde sig i, at dandse til Himmels endnu engang.» Han gjorde allerede Mine til at støde ham Kniven i Hjertet; men nu kom pludselig Arnolds hele Ungdomskraft tilbage, da han saae et virkeligt levende Menneske for sig; i et Øieblik var han ude af Sengen, havde Kniven i sin Haand, og den Gamle laae afmægtig paa Gulvet. Solen kastede just sine første Straaler ind i den dunkle Hvælving, og Arnold saae nu ret nøie den Gamles fortrukne Ansigt. Han er dog galere end jeg – tænkte han – og skal Nogen af os regjere her, saa tilkommer det mig, som den Klogeste. Derpaa tog han Nøglekrippet ud af den Gamles krumme Haand, bandt ham Hænderne paa Ryggen, og hjalp ham til Livet. –

Da den Gamle fik Øinene op og saae, han var bundet, og at Nøglerne med Kniven var i Arnolds Haand, satte han sig ganske sagsmodig ned, og sagde med et underligt Nik: «Ja det skulde eders Høihed have gjort for længe siden, det havde været godt for os Begge: I havde beholdt eders unge Liv, og jeg mine gamle Hænder rene.»

Arnold lod den Gamle sidde, og eftertænkte denne Nats besynderlige Handlinger. Han bemærkede nu først et stort Speil, som hang paa Væggen, skraas over for hans Seng, og han begyndte at troe, det Syn, han havde seet om Natten, kun var hans eget Billede i Speilet; thi nu saae han, at han virkelig baade var bleg og blodig, og havde nok stødt sin Pande i Mørket mod Sengestolpen. Han tog sine Papirer i Haanden, og saae nu Alt det skrevet med sin egen Haand, som han siden igaar havde drømt eller tænkt, eller virkelig troet at fornemme. Nu

vel – tænkte han – saadan maa det altsaa være, naar man er Digter; mit Eventyr gaar rask fra Haanden, og naar det kun ikke gjør mig reent gal, inden det faaer Ende, saa vil jeg med alt dette prise mig ret lykkelig – »Hør nu Gamle – sagde han til Fangefogden, og løste hans Hænder, efter at han først havde undersøgt, om han ingen flere Vaaben havde hos sig – nu er jeg Fangefoged her, og du er Statsfange, forstaaer du ikke nok det?»

»Ja, det er godt at forstaae – svarede Gubben – I er mig, og jeg er Jer, det er en reen Sag, det kan En jo see med et halvt Øie, det er heller ikke mig, der har stukket eders Høihed ihjel, men det er Jer, gale Karl! der har stukket min Høihed ihjel – her slog den Gamle en hoi Latter op – ja nu har I det saa godt – vedblev han – nu kan I see hvor rart det er, at være Fangefoged paa Prindsessens forhexede Slot.»

»Er du den eeneste levende Sjæl her paa Slottet?» – spurgte Arnold.

»Levende Sjæl? – gjentog den Gamle – det er et underligt Spørgsmaal – levende Kroppe er her nu slet ingen af, undtagen det skulde være en af os; men jeg er jo et Spøgelse nu, og om min Sjæl lever, ja det skal jeg sige Jer paa den yderste Dag.»

Af ham faaer jeg nok aldrig et fornuftigt Ord, tænkte Arnold, og besluttede nu, selv at undersøge det mistænkelige Slot. Han laasede Døren efter sig for den forrykte Gamle, og gik med Nøgleknippet og Kniven i Haanden gennem de lange mørke Gange. Hvert Øieblik ventede han, at møde noget Usædvanligt og Dæmonisk; thi han troede nu dog næsten, at det var et forhexet Slot, han var kommet til. Han kunde ikke tilbageholde en vis ængstelig Følelse, som Forventningen om overnaturlige Begivenheder altid medfører; men Beviidsheden om, at det nu dog var Dag, uagtet der var mørkt i Gangen, og den Skarpsindighed, hvormed han før havde udfundet, at hans natlige Syn kun var et optisk Selvbedrag, og at alt det Eventyrlige, han hidtil havde troet at opleve, ingen objektiv Realitet havde; men kun var en subjektiv Yttring af hans Digtetalent – alt Dette gav ham Mod. For ganske at sikre sig mod ethvert Anfald af forskruet Phantasie, tog han nu desuden sin Tilflugt til sin forstandige sølv Pleiefaders Lærdom, som gik ud paa, at naarsomhelst man hørte nogen Lyd, hvis Aarsag man ikke kunde begribe, kunde man altid være temmelig sikker paa, at det var Rotter; og naar man sae Noget, som syntes Overnaturligt, var det enten Tyve eller forklædte Kjørester, eller ogsaa drømte man, og lod sig bedrage af sin egen Fantasie. Den-